

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: PAN OG DIAMANTEN

Citation: Claussen, Sophus: "PAN OG DIAMANTEN", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen07val-shoot-workid56323/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

PAN OG DIAMANTEN

I
Diamanten, som ikke
vil elskes af Pan,
tilbringer øde Dage
paa sin Kyskheds Divan.

Men Pan, der attraar Lysvældets
Funklen og Tone,
vil smedde Diamanten
som en Sten i sin Krone.

Diamanten vil ej bindes
med barbariske Baand
og ej tjene til Smykke
for Naturens store Aand.

Den tror, at Aanden ønsker
rent selvisk til Lindring
en Ædelsten, der hylder
hans Kraft uden Hindring.

Men Diamanten selv
er en Skønhed, som bestaar,
dens Værd er uforgængeligt,
dens Væsen uden Saar.

Og Diamanten siger,
naar Aandens Taarer brænder:
„Tal ikke mer om Elskov,

men lad os være Venner!"

Den store Pan, som knæler
for Diamantens Magt,
modtager som en Lære
hvert Ord, hun har sagt.

II

Nu sker, at Diamanten,
som maa straae efter Vane,
bliver elsket af en anden
og har opført sig som Flane.

Hun har svigtet det Venskab,
hun svor saa stor en Aand,
og betrot sit fine Rygte
i en lidet værdig Haand.

En mindre Aand i Huset
har fundet Vej til Skatten.
Han laaner Diamanten
og gaar ud med om Natten.

Henhvirvlet af den Arm,
der tør stjæle saa frækt,
hun danser nye steps
med en bundforfalsket Knægt.

Han har stjaalet Diamanten,
han har røvet meget mer,
men hun kalder ham: „min Konge“,
„min Børs-Vekseler“.

Pan sørger og hun danser.

Hun føjer Spot til Sorgen,
Klenodiet er ude
tit fra Aften til Morgen.

Og hun kommer hjem og siger:
„Du ønskede mig til Smykke.
Men denne Knægt, som stjal mig . . .
jeg vil gøre hans Lykke.

Han har vel ej som du
studert Naturens Kræfter.
Du kan gøre Juveler –
men han gør Sedler efter.

Han er saa tom og bar,
søm jeg er maanedklar.
Men, Pan – oh min Skaber!
du er næsten min Far.

Gud Pan, din Aand og Rang
vil mig bestandig trykke.
Men Slubberten og jeg
er to Alen af et Stykke.

Du er saa frugtbar, Pan!
som han er falsk og gold.
Men husk, at Diamanten
i Hjertet er kold.“

III

Nu faar Gud Pan det Vink
fra en eventyrlig Fe:
„Gør nye Diamanter,
og lad din Vælde se!

Den lille Diamant
er for stolt af sit Værd,
og Fyren daarer alle
med sit tillaante Skær.“

Men den Glarmesterdreng
og Søn af en Forgylde,
som har stjaalet Diamanten
– han ved, hvad han skylder.

Og han stirrer paa Pan
med forundrede Blikke:
„Lave nye Diamanter
det kan Hr. Pan slet ikke.

Millioner Aar er gaaet,
en Opskrift kommer væk,
vi er alle Mennesker,
men Aanderne led Knæk.

Hr. Pan er jo en Gud,
det er muligt, at han kan.
Jeg mener blot, socialt,
at det ikke mer gaar an.

Ikke blot de ædle Stene
vil falde i Pris,
men alle de falske
vil synke forholdsvis.

Og det rammer herhjemme
en stor Produktion,
som ganske snildt er anlagt
paa pur Imitation.

Al Ejendom blir flydende.
Ved Lov maa vi forfægte:
det er stik imod Kultur
at gøre Stene ægte.“

Der findes ingen Aand,
som faar Ro paa sin Pude,
naar hans Kronklenodie
om Natten svæver ude.

Han vil stævne Diamanten
og straffe dette Ran,
thi det Skær hvoraf hun straalere
er hentet hos Pan.

Han skabte Morgenrøden
og den natblaa Atlant,
Regnormen, Slangen, Ravnene
og den hvide Elefant.

Han opfandt Hanegalet
og Verdenskrigens Gru
og Galliens Hane,
saa den gale endnu.

Men den Skønne lyner stum.
Hvis Rygter taler sandt:
hun tror, han ikke mere
kan gøre Diamant.

IV
At gøre Diamanter,
hvad er vel mere nemt?

Han gør en saadan Mængde,
at Børsen blir forstemt.

Og Pan blir stødt fra Tronen
i Vesten og Levanten
til Ære for den Tjener,
som gik ud med Diamanten.

Gud Pan gør Ædelstene paa ny.
Hvad skal det til?
I vor oplyste Tid kan man
vinde dem i Spil

eller købe dem som sjældne
hos en dyr Juvelér . . .
Men de gaar ud af Kurs,
hvis der stadig blir fler.

*

„Det samme gælder Vers“
henkaster med et Smil
min Direktør-Forlægger,
som kender Kunstens Vær –

„En enkelt Bog i Skindbind
og bibliophil!
De staar Dem selv i Lyset,
i Fald De digter mer.“